

Η Ομιλία του Μητρ. Ιεραπύτνης στην Ι.Μ. Ιβήρων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιεραπύτνης και Σητείας

Διαβάστε την ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Κυρίλλου κατά την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Ιερά Μονή Ιβήρων στο Άγιον Όρος που εορτάστηκε 15 / 28 Αυγούστου το 2020.

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατε άγιοι Άδελφοί,

Πανοσιολογιώτατε Άγιε Πρωτεπιστάτα τής Ιεράς Κοινότητος Γέροντα Παῦλε καί
όσιώτατοι Πατέρες Άντιπρόσωποι τών Ιερών Μονών τοῦ Άγιωνύμου τούτου Όρους,

Πανοσιολογιώτατε άγιε Καθηγούμενε τής Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας Γέροντα
Πρόδρομε,

Πανοσιολογιώτατε άγιε Καθηγούμενε τής πανηγυρίζουσας Ιεράς ταύτης Μονής

τῶν Ἰβήρων, φίλτατε ἐν Χριστῷ, Γέροντα Ναθαναήλ,

Πανοσιολογιώτατε Γέροντα Βασίλειε, Προηγούμενε τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς,

Σεβαστοί πατέρες, ἀγαπητοί μου Θεοτοκόφιλοι ἀδελφοί,

«Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται» (ἀπό τούς Αἶνους τῆς ἐορτῆς).

Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρει ὅλη ἡ κτίσις σήμερα γιὰ τὴν ἀθάνατη Κοίμησι καὶ τὴν ἔνδοξη Μετάστασι τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Κυρίου μας στοὺς οὐρανοὺς. Εἶναι ἐορτὴ τῆς νεκρώσεως τοῦ θανάτου καὶ ἐπιβεβαίωσι γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως στό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία πρώτη ἀπό τούς ἀνθρώπους γεύθηκε τούς καρπούς τῆς σαρκώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀνερμήνευτη χάρις τῆς Θεομήτορος μᾶς ἀξίωσε νά συλλειτουργήσουμε, νά συμπροσευχηθοῦμε καὶ νά τελέσουμε κατὰ τὴν παραδεδομένη ἀγιορειτικὴ τάξι τὴν ὁλονύκτια ἀγρυπνία, πανηγυρίζοντες τὴν ἔνδοξο Κοίμησίν της. Μεταφερθήκαμε νοερά στή Γεθσημανῇ, ἐκεῖ πού ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων μέ θεϊκό νεῦμα συνήχθη ἀπό τὰ πέρατα τῆς γῆς γιὰ νά κηδεύσει τό θεοδόχο σῶμα της. Μιμούμενοι καὶ ἐμεῖς τούς ἁγίους Ἀποστόλους νοερῶς προπέμψαμε «πρὸς τὴν λίαν κρείττονα καὶ θειοτέραν σκηνήν» τὴν Θεομήτορα, καὶ ἀκολουθήσαμε τὴν προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, «νά περιστοιχίσουμε τὸν πανάμωμο τάφο της γιὰ νά ἀντλήσουμε ἀπὸ ἐκεῖ θεία χάρις [...] καὶ νά κατανοήσουμε τό παράδοξο μυστήριον. Πῶς ἐγκατέλειψε τὴ γῆ, πῶς ὑψώθηκε μετέωρη, πῶς ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανό, πῶς παρίσταται δίπλα στὸν Υἱό της, πιὸ πάνω ἀπὸ ὅλες τίς ἀγγελικὲς τάξεις». Ἡ Παναγία εἶναι «τό μεθόριον μεταξύ κτιστῆς καὶ ἀκτίστου φύσεως» καὶ τό πρῶτο πρόσωπο τῆς Καινῆς Διαθήκης, τό ὁποῖον ἀνέστη, κρίθηκε, δοξάσθηκε καὶ κάθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη» (Ψαλμ. μδ´ 10) καὶ πρεσβεύει γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρουν ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐξεδήμησε καὶ σωματικῶς πρὸς τὸν οὐρανό καὶ ἀνῆλθε στὸν οὐρανό, διότι δέν μπορούσε ἐκεῖνο τό Πανάγιο Σῶμα, τό ὁποῖο κυοφόρησε τὸν Θεό νά διαλυθεῖ στά «ἐξ ὧν συνετέθη» στοιχεῖα καὶ νά ὑποστεῖ τὴν φυσικὴ φθορὰ τοῦ θανάτου. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς θά μᾶς θυμίσει ξανά ὅτι, ὅπως κατὰ τὴν γέννησι τοῦ Κυρίου ἡ Παναγία παρέμεινε παρθένος καὶ ἀδιάφθορος, ἔτσι καὶ κατὰ τὴν κοίμησίν της τό θεοδόχο σῶμα της φυλάχθηκε ἄφθορο καὶ ἄφθαρτο καὶ μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε καὶ δεδοξασμένο καὶ ἀφθαρτοποιημένο, ὅπως τό σῶμα τοῦ

Ἀναστάντος Κυρίου, ἀναλήφθηκε ἀπό τό θεομητορικό μνῆμα στούς οὐρανούς.

Αἰσθανόμαστε ὅλοι εὐγνώμονες πρὸς τό ἱερό πρόσωπό της, γιά τίς εὐεργεσίες της στό ἀνθρώπινο γένος, καθώς κατέστη ἡ αἰτία τῆς ἀπολυτρώσεώς μας, ἡ γέφυρα μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων καί «ἡ κλίμαξ δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός» στή γῆ. Πολλοί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας σημειώνουν πῶς γιά τήν ὑλοποίηση τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ Θεός ἔδωσε τόν Υἱό καί Λόγο Του καί ἡ ἀνθρωπότητα ἔδωσε ὅ,τι ἱερότερο καί ἀγνότερο μπορούσε νά προσφέρει, τήν ταπεινή καί πάναγνη κόρη τῆς Ναζαρέτ. Σήμερα ἐκφράσαμε τή βαθειά μας εὐγνωμοσύνη πρὸς τήν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ μας καί Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου γιά ὅ,τι ἔχει προσφέρει γιά τό ἀνθρώπινο γένος καί γιά τόν κάθε ἕνα ἀπό μᾶς ξεχωριστά.

Ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων δοξολογοῦν καί μακαρίζουν τήν ἄσημη καί ταπεινή κόρη τῆς Ναζαρέτ, διότι μέ τήν ἐλεύθερη συγκατάθεσή Της φιλοξένησε στά σπλάχνα Της ὅλο τό πλήρωμα τῆς θεότητος καί ἐνώθηκε ἡ ἀνθρώπινη μέ τή θεία φύση, ὑπηρετώντας τό προαιώνιο καί φιλάνθρωπο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Τό ὄνομά της ὕμνησαν ἐμπνευσμένοι μελωδοί καί ὕμνογράφοι καί ἐνέπνευσε τούς ἀγιογράφους μέ πρῶτο τόν Ἀπόστολο καί Εὐαγγελιστή Λουκᾶ, ἐνῶ μεγάλοι Πατέρες ἔγραψαν ἐγκωμιαστικούς λόγους καί συνέθεσαν ὕμνους γιά αὐτήν. Ἐκατοντάδες εἶναι τά ὀνόματα, οἱ προσωνυμίες, τά τοπωνύμια καί οἱ χαρακτηρισμοί πού ἀποδίδονται στή Θεομήτορα, τά ὁποῖα φανερώνουν τήν ἰδιαίτερη καί μυστική σχέση καί τήν βαθιά εὐλάβεια τῶν ἀπλῶν χριστιανῶν πρὸς τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας. Σέ κάθε ἱερή Ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας γίνεται ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος Της. Γιά Ἐκείνη γράφτηκαν καί ψάλλονται ὁ Μικρός καί ὁ Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας, οἱ Χαιρετισμοί καί οἱ ὕμνοι τοῦ Θεοτοκαρίου καί σ' Αὐτήν ἀπευθύνονται οἱ περισσότερες προσευχές ὄλων μας, τῶν Μοναχῶν καί τῶν λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς καταφεύγουν στή χάρη της, γνωρίζοντας βιωματικά ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ μεγάλη Μάνα καί ἡ πρέσβειρα πάντων πρὸς τόν Υἱό της καί Θεό μας, ἡ Κυρία, ἡ Ἐφορος καί ἡ προστάτις τοῦ Ἀγίωνυμου τούτου Ὁρους.

Πόσοι εὐλαβεῖς Μοναχοί μά καί ἀπλοὶ πονεμένοι προσκυνητές δέν προσέρχονται εὐλαβικά στόν Ἱερό Ἄθωνα, τό «περιβόλι τῆς Παναγίας», γιά νά προσκυνήσουν καί νά ἀποθέσουν τήν εὐλάβεια, τήν ἀγάπη, τίς εὐχαριστίες καί τίς ἱκεσίες τους στήν ἐφέστιο θαυματουργή εἰκόνα τῆς Πορταίτισσας Δέσποινας, στήν περίπυστο αὐτή εἰκόνα συμπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόν πολυτιμότερο θησαυρό τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, ἀλλά καί ἀπάσης τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, πού «διὰ τῆς θαλάσσης ἐπέστη θαυμαστῶς ἐν τῇ ποιίμνῃ» Της. Ὅλοι μας βιώνουμε ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μέ τή ἔνδοξη μετάστασή της στούς οὐρανούς δέν ἐγκατέλειψε τόν

κόσμο, αλλά είναι ή στοργική Μητέρα όλων μας, ή προστάτιδα και βοηθός στις θλίψεις, τις δοκιμασίες και τούς πειρασμούς, πού «σώζει αεί την κληρονομίαν» Της.

Σεβ, Σεβαστοί Πατέρες και Άδελφοί,

Ζοῦμε στην εποχή τῶν ανέσεων τῆς τεχνολογίας, τῆς εὐδαιμονίας και εὐζωίας, αλλά και στην περίοδο πού τό παγκόσμιο οἰκονομικό σύστημα κλονίζεται και σύσσωμη ή ἀνθρωπότητα δοκιμάζεται ἀπό τήν πανδημία τοῦ τῆς λοιμικῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τρόπο ἀμείλικτο και κατηγορηματικό μαρτυρεῖ πόσο ἀνίσχυρο και εὐθραυστο «ὀστράκινο στεῦος» παραμένει ὁ ἄνθρωπος. Παρά τά ἀσύλληπτα πολλές φορές γιά τόν κοινό ἀνθρώπινο νοῦ τεχνολογικά ἐπιτεύγματά του, και ἰδιαίτερα στίς μέρες μας ψάχνει ἀπό κάπου νά κρατηθεῖ και νά στηριχθεῖ, γιά νά ἀντέξει τούς πειρασμούς, τις θλίψεις, τόν πόνο και τις δοκιμασίες τῆς ζωῆς του, και κυρίως γιά νά πληρώσει τό δυσαναπλήρωτο κενό τῆς ψυχῆς του. Τό Ἅγιον Ὅρος παραμένει μιά σταθερή πνευματική ὁαση δροσιᾶς μέσα στην ἔρημο τῆς ἐποχῆς μας. Μέ τό λειτουργικό και ἀσκητικό ἥθος τῶν Ἀγιορειτῶν, τόν λιτό και ἀπροσποίητο τρόπο ζωῆς και τήν ἰσάγγελη πολιτεία τους, ή Ἀγιώνυμος Πολιτεία παραμένει πάντοτε ή πνευματική Ἀκρόπολη, ὁ φωτεινός και ἀειλαμπής φάρος, ή ζωντανή μαρτυρία πίστεως και ζωῆς γιά ὅλο τόν Ὁρθόδοξο κόσμο. Ὁ κόσμος προσβλέπει στό προσευχητικό και λειτουργικό ἥθος τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων πού διακρίνονται γιά τήν ἀγάπη και τήν ἀφοσίωσή τους πρὸς τήν Κυρία Θεοτόκο, τήν πνευματική Μητέρα όλων τῶν Χριστιανῶν και ἰδιαίτέρως Γερόντισσα και Μητέρα τῶν Μοναχῶν, ὅσοι φιλότιμα και ταπεινά ἀσκοῦνται στό Περιβόλι Της. Πολλοί πιστοί μοῦ ἔλεγαν τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὅταν μετά τήν Β΄ Ἑβδομάδα ὑπῆρξε ή καθολική ἀπαγόρευση τελέσεως Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν στούς Ἱερούς Ναούς τῶν Ἑνοριῶν, ὅτι ἐμεῖς μπορεῖ νά μήν λειτουργοῦμαστε, μπορεῖ νά μήν προσευχοῦμαστε στούς ναούς λόγω τῶν μέτρων, μπορεῖ νά κάναμε τά σπίτια μας Ἐκκλησίες, παρηγορούμαστε ὅμως και ἀντλοῦμε κουράγιο, παραμυθία, ἐλπίδα και δύναμη στην δύσκολη ἐποχή τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ ἀπό τό γεγονός ὅτι τουλάχιστον στό Ἅγιον Ὅρος, ὅπως και στά ὑπόλοιπα Μοναστήρια τῆς πατρίδος μας, τελεῖται ή Θεία Λειτουργία ἀδιαλείπτως και γνωρίζουμε ὅτι οἱ Ἀγορεῖτες Μοναχοί ἀγρυπνοῦν και προσεύχονται καθημερινά και γιά ἐμᾶς στόν κόσμο.

Προσωπικά αἰσθάνομαι ἔντονη και βαθύτατη συγκίνηση κάθε φορά πού ἀξιῶνομαι νά βρίσκομαι ταπεινός προσκυνητής στην Παναγία τήν Πορταίτισσα τῆς παλαίφατης και ἱστορικῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, μέ τήν ὁποία συνδέομαι μέ ἰσχυρούς πνευματικούς δεσμούς ἀπό τήν ἐποχή τῶν φοιτητικῶν μου χρόνων. Και ὁ σύνδεσμος αὐτός δέν θά ὑπῆρχε ἐάν ὁ ἀοίδιμος Γέροντας και προκάτοχός μου Μητροπολίτης Ἱεραπύτνης και Σητείας κυρός Εὐγένιος, δέν ἐσυνδέετο με τόν πολυσέβαστο Γέροντα Προηγούμενο Βασίλειο. Ἡ εὐλογητική, ὅμως, παρουσία τῆς

Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας εἶναι ἰδιαιτέρως αἰσθητή γιατί συλλειτουργήσαμε μέ πρόσωπα προσφιλή, τούς Σεβ. Ἀγίους Ἀδελφούς Λαγκαδά, Λητῆς καί Ρεντίνης κ. Ἰωάννη, Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστῖνο, καί τόν Θεοφιλ. Ἰβηρίτη Ἀδελφό Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Εὐκαρπίας κ. Ἱερόθεο, Βοηθό Ἐπίσκοπο τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, διακονοῦντα θεοφιλῶς στή Νέα Ὑόρκη ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Εὐχαριστῶ εὐγνωμόνως τήν Α.Θ.Π. τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο γιά τήν κανονική ἄδεια πού παρεῖχε στήν ἐλαχιστότητά μου νά μετάσχω τῆς πανηγύρεως ταύτης στόν Θεοτοκοσκεπαστο καί Θεοτοκοφρούρητο τοῦτο τόπο τῆς κανονικῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τῆς ἐσταυρωμένης Μητρός Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὅφείλω χρεωστική καί καρδιακή εὐχαριστία στήν Ἰβηριτική Ἀδελφότητα καί ἰδιαιτέρως στόν Πανοσιολογιότατο καί λίαν ἀγαπητό φίλο Καθηγούμενο αὐτῆς Γέροντα Ναθαναήλ, γιά τήν ἐξόχως τιμητική γιά τήν ἐλαχιστότητά μου πρόσκληση νά προεξάρχω τῆς κυριωνύμου πανηγύρεως τῆς Μονῆς σέ καιρούς πανδημίας, προσβλέποντας στή σκέπη καί προστασία τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας, τῆς πυλωροῦ καί Ἐφόρου τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας.

Νά γνωρίζετε ὅτι πάντοτε βιώνω τή θαλπωρή τῆς ἀγαπώσης καρδίας σας, ἀντλώντας δύναμη, ἐλπίδα καί παρηγοριά ἀπό τήν ἐκ τοῦ σύνεγγυς συναναστροφή μας, ἀπό τό ἀναπιτήδευτο λειτουργικό καί ἀσκητικό ἥθος τοῦ Ἀγίου Ὁρους, καί παρακαλῶ γιά τίς προσευχές καί τίς δεήσεις ὅλων σας γιά τήν ἐνίσχυση τῆς ταπεινῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας μου στή μεγαλόνησο Κρήτη.

Ταπεινά εὐχομαι ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός, διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πορταΐτισσης, νά σᾶς εὐλογεῖ δαψιλῶς, νά σᾶς φωτίζει καί νά σᾶς ἐνισχύει, ἅγιε Καθηγούμενε, στήν πολυεύθυνη διακονία σας γιά νά συνεχίζετε νά καθοδηγεῖτε τήν προσφιλή καί ἐξαίρετη Ἀδελφότητά σας εἰς νομάς σωτηρίους, ἀλλά καί τόν καθένα ταπεινό προσκυνητή τῆς Πορταΐτισσας Παντάνασσας Κόρης.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ κοινή προστάτιδα καί σκέπη καί καταφυγή καί ἀγαλλίαμα, ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγός τοῦ Γένους μας, ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καί Μεγάλη Μάνα ὅλων μας νά καθοδηγεῖ τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς στόν προσωπικό του ἀγώνα γιά νά εὐαρεστοῦμε ὅλοι τόν Μονογενή Υἱό Της καί Λόγο τοῦ Θεοῦ «ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11,28). Γιά νά ἔχουμε παρρησία νά προστρέχουμε σ' Ἐκείνη σέ κάθε δύσκολη περίσταση καί πειρασμό τοῦ ἀντικειμένου. Γιά νά μπορούμε πάντοτε νά ὑπακοῦμε στόν λόγο της καί νά πράττομε τό θέλημα τοῦ Κυρίου ποιοῦντες «ὅ,τι ἂν λέγῃ ἡμῖν».

Ἡ χάρις τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης νά ἐπισκιάζει, νά σκέπει καί τά περιφρουρεῖ τή ζωή καί τά ἔργα ὅλων μας, καί μέ τίς μητρικές πρεσβείες Της ὅλοι νά τύχουμε τοῦ θεοῦ ἐλέους καί τῆς ποθητῆς καί ἀνεσπέρου Οὐρανίου Βασιλείας. Ἀμήν.

Διαβάστε ἀκόμα - Στην Ι. Μονή Ιβήρων Αγίου Όρους ο Μητροπολίτης Ιεραπύτνης.